

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1964

Warszawa, dnia 1 kwietnia 1964 r.

Nr 2

SPIS TREŚCI

Dział A

	Str.
Poz. 17 — uchwała Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych i Prezydium Komitetu Centralnego Związku Młodzieży Socjalistycznej z dnia 14 stycznia 1964 r. w sprawie ustanowienia tytułu i odznaki „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL” oraz zasad ich nadawania	30

Dział B

Poz. 18 — ustawa z dnia 19 grudnia 1963 r. o zmianie prawa o ustroju sądów powszechnych (wyciąg)	31
„ 19 — ustawa z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury (wyciąg)	32
„ 20 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia	33
„ 21 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1963 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad i trybu przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy	33
„ 22 — uchwała Nr 402 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych	34
„ 23 — uchwała Nr 409 Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1963 r. zmieniająca uchwałę w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy	36
„ 24 — rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 27 lipca 1963 r. w sprawie budowy i eksploatacji stałych zbiorników ciśnieniowych oraz wykonywania dozoru technicznego nad tymi zbiornikami	37
„ 25 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 listopada 1963 r. w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, udzielenia świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia za granicą oraz zbiegu świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia w Polsce z prawem do świadczeń z instytucji zagranicznych	40
„ 26 — zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 4 grudnia 1963 r. w sprawie regulaminu odznaki „Wzorowy Kierowca”	42
„ 27 — zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 16 grudnia 1963 r. w sprawie regulaminu nagród przyznawanych przez zakłady pracy kursów szkoleniowych wyróżnionym odznaką „Wzorowy Kierowca”	42
„ 28 — wyjaśnienie Nr 4 Komitetu Pracy i Płac z dnia 16 października 1963 r. w sprawie organizowanych przez zakłady pracy kursów szkoleniowych poza godzinami pracy i związanego z tym wynagrodzenia pracowników	44

DZIAŁ A

17

UCHWAŁA**PREZYDIUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH
i PREZYDIUM KOMITETU CENTRALNEGO ZWIĄZKU MŁODZIEŻY SOCJALISTYCZNEJ**

z dnia 14 stycznia 1964 r.

w sprawie ustanowienia tytułu i odznaki „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL”
oraz zasad ich nadawania.

Zbliżające się XX-lecie PRL i IV Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej załogi zakładów pracy witają wzmożonym wysiłkiem produkcyjnym, podejmując szereg nowych inicjatyw, czynów i prac społecznie użytecznych, dając tym samym dowody głębokiego patriotyzmu, obywatelskiej ofiarności, wyrobienia społecznego i wysokiej świadomości politycznej. W podejmowaniu i realizacji czynu na XX-lecie poważną rolę odgrywa rozwijający się ruch współzawodnictwa pracy, a szczególnie o tytuł „Brygady Pracy Socjalistycznej”. Kierunki dalszego rozwoju i upowszechnienia socjalistycznego współzawodnictwa pracy, inicjatyw produkcyjnych oraz czynów społecznych załóg dla uczczenia XX-lecia PRL określiło w grudniu 1963 r. wspólne Plenum CRZZ, Zarządu NOT i KC ZMS.

W dążeniu do stworzenia lepszych warunków dla dalszego dynamicznego rozwoju współzawodnictwa pracy, wzbogacenia jego form i treści Prezydium CRZZ i Prezydium KC ZMS postanawiają:

- 1) ustanowić tytuł „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL”,
- 2) wprowadzić odznakę „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL” w odmianach — srebrnej i złotej.

Tytuły „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL” nadawane będą w drodze wspólnej uchwały prezydium zarządu okręgowego związku zawodowego i sekretariatu KW ZMS na wniosek KSR w okresie od dnia 1 maja 1964 r. do dnia 22 lipca 1965 r. tym wszystkim brygadam, które uczestnicząc we współzawodnictwie co najmniej przez okres 6 miesięcy spełniły wszystkie wymagane w tym zakresie warunki.

Warunkiem uzyskania tytułu „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL” jest spełnienie przez walczące kolektywy postanowień uchwały Prezydium CRZZ i Prezydium KC ZMS z dnia 22 marca 1962 r. o warunkach uzyskania i utrzymania tytułu BPS oraz podjęcie i zrealizowanie zobowiązań w czynie na XX-lecie PRL.

O tytuł „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL” ubiegać się mogą: brygady, które przystąpią obecnie do współzawodnictwa o tytuł

BPS, brygady już walczące o ten tytuł oraz brygady posiadające tytuł BPS.

Zobowiązania podejmowane przez brygadę ubiegającą się o tytuł „BPS XX-lecia PRL” powinny wynikać z kierunków określonych w uchwale CRZZ, Zarządu NOT i KC ZMS z grudnia 1963 r. w sprawie upowszechnienia i dalszego rozwoju zobowiązań produkcyjnych i czynów społecznych na XX-lecie PRL, z uwzględnieniem konkretnych warunków, potrzeb techniczno-ekonomicznych i społecznych przedsiębiorstwa, oraz z zadań wynikających z uchwały Prezydium CRZZ i Prezydium KC ZMS z dnia 22 marca 1962 r. w sprawie rozwoju współzawodnictwa o tytuł BPS.

Równocześnie z uzyskaniem tytułu „BPS XX-lecia PRL” członkowie brygady otrzymują srebrną lub złotą odznakę „BPS XX-lecia PRL” wraz z legitymacją.

Srebrną odznakę „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL” nadaje się członkom brygad, które tytuł Brygady Pracy Socjalistycznej zdobyły po raz pierwszy, spełniając wszystkie kryteria określone dla tej formy współzawodnictwa, oraz wykonali zobowiązania podjęte w ramach czynu na XX-lecie PRL.

Złotą odznakę „Brygady Pracy Socjalistycznej XX-lecia PRL” nadaje się członkom brygad, które już posiadają tytuł i dotychczasową odznakę Brygady Pracy Socjalistycznej, spełniły wszystkie warunki dla utrzymania tego tytułu oraz wykonały dodatkowe o odpowiednio wyższych kryteriach zobowiązania podjęte w ramach czynu na XX-lecie PRL.

Ustanowienie tytułu „BPS XX-lecia PRL” winno stać się dodatkowym bodźcem dla załóg w podejmowaniu i rozwijaniu twórczych inicjatyw w okresie realizacji czynów na XX-lecie oraz dla wszystkich ogniw związkowych i młodzieżowych w rozwijaniu organizatorskiej pracy w tej dziedzinie.

**PREZYDIUM
CENTRALNEJ RADY
ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

**PREZYDIUM KOMITETU CENTRALNEGO
ZWIĄZKU MŁODZIEŻY SOCJALISTYCZNEJ**

DZIAŁ B

18

USTAWA

z dnia 19 grudnia 1963 r.

o zmianie prawa o ustroju sądów powszechnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 grudnia 1963 r. Nr 57, poz. 308)

(Wyciąg)

Art. 1. W prawie o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 39, poz. 360 i Nr 53, poz. 489, z 1951 r. Nr 5, poz. 41, z 1952 r. Nr 1, poz. 5 i Nr 33, poz. 233, z 1957 r. Nr 31, poz. 133, z 1960 r. Nr 54, poz. 309 i z 1962 r. Nr 11, poz. 54) wprowadza się zmiany następujące:

11) w art. 47 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Naczelnym nadzór nad sądami powszechnymi i sędziami tych sądów sprawuje Minister Sprawiedliwości.”;

13) tytuł rozdziału II działu II otrzymuje brzmienie:

„Powoływanie i odwoływanie sędziego”;

16) art. 60 otrzymuje brzmienie:

„Art. 60. Sędziów sądów powszechnych powołuje Rada Państwa na wniosek Ministra Sprawiedliwości.”;

17) po art. 60 dodaje się nowy art. 60a w brzmieniu:

„Art. 60a. Prezesów i wiceprezesów sądów powszechnych powołuje spośród sędziów oraz odwołuje ich Minister Sprawiedliwości.”;

18) po art. 64 dodaje się nowy art. 64a w brzmieniu:

„Art. 64a. § 1. Rada Państwa na wniosek Ministra Sprawiedliwości odwołuje sędziego, jeżeli nie daje on rękojmi należytego wykonywania obowiązków sędziego.

§ 2. Minister Sprawiedliwości zwalnia sędziego z zajmowanego stanowiska, jeżeli sędzia:

a) zrzeknie się swego stanowiska,

b) z powodu choroby lub ułomności został orzeczeniem komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia uznany za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego,

c) z powodu choroby lub zwolnienia od zajęć dla poratowania zdrowia nie pełnił służby dłużej niż rok; za przerwę będą uważane tylko te okresy czynnej służby, które wynoszą co najmniej połowę czasu spędzonego poprzednio poza służbą z powyższych powodów,

d) przekroczył sześćdziesiąt pięć lat życia, chyba że Minister Sprawiedliwości na wniosek zainteresowanego sędziego wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, nie dłużej jednak niż do ukończenia lat siedemdziesięciu.

§ 3. Minister Sprawiedliwości zwalnia sędziego z zajmowanego stanowiska, jeżeli:

a) małżonek sędziego w dniu wejścia w życie ustawy wykonuje zawód adwokacki i nie zaprzestał go wykonywać po upływie roku od dnia ogłoszenia ustawy,

b) sędzia po dniu wejścia w życie ustawy za-

wrże związek małżeński z osobą, która wykonuje zawód adwokacki i nie zaprzestała go wykonywać w terminie trzech miesięcy od zawarcia związku małżeńskiego.

§ 4. Odwołanie lub zwolnienie sędziego z zajmowanego stanowiska następuje po uprzednim trzymiesięcznym wypowiedzeniu.

§ 5. Zrzeczenie się przez sędziego swego stanowiska może nastąpić bez podania powodów; sędzia może jednak opuścić to stanowisko dopiero po otrzymaniu urzędowego zawiadomienia o zwolnieniu go przez Ministra Sprawiedliwości.”;

19) w art. 65 § 2:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) z powodu związku małżeńskiego pomiędzy sędziami danego sądu nie podzielonego na wydziały albo wskutek powstałej podległości służbowej pomiędzy sędziami małżonkami,”

b) dodaje się lit. c) w brzmieniu:

„c) z powodu pozostawania sędziego w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w stopniu określonym w art. 59 § 1 do osoby, która wykonuje zawód adwokacki na obszarze właściwości tego samego sądu wojewódzkiego,”

c) dotychczasową treść lit. c) i d) oznacza się jako lit. d) i e);

20) w art. 67 dodaje się na końcu wyrazy „lub na jego prośbę. Sędziemu przenoszonemu na własną prośbę Minister Sprawiedliwości w szczególności uzasadnionych wypadkach może przyznać zwrot kosztów przeniesienia.”;

21) art. 70—74 skreśla się;

22) w art. 80 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Na wyjątek od powyższej zasady może wyrazić zgodę prezes właściwego sądu wojewódzkiego.”;

23) w art. 87 lit. e) skreśla się;

24) art. 88 otrzymuje brzmienie:

„Art. 88. Nagana i przeniesienie na inne miejsce służbowe na koszt skazanego pociągają za sobą wstrzymanie przesunięcia do wyższego uposażenia na przeciąg trzech lat.”;

25) art. 90—92 skreśla się;

26) w art. 94:

a) § 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) Sąd Dyscyplinarny Wyższy, orzekający w pierwszej instancji w składzie trzech sędziów Sądu Najwyższego, w sprawach przeciw sędziom zajmującym stanowiska w sądach wojewódzkich, tudzież w drugiej instancji w sprawach rozpoznawanych przez sąd dyscyplinarny okręgu wojewódzkiego,”

b) w § 2 skreśla się ostatnie zdanie;

27) art. 96 i art. 97 skreśla się;

28) art. 101 otrzymuje brzmienie:

„Art. 101. Posiedzenia sądu dyscyplinarnego okręgu wojewódzkiego odbywają się w obecności protokolanta, którym powinien być wyznaczony przez prezesa sądu wojewódzkiego sędziego lub aplikanta.”;

29) w art. 103 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Rozprawa przed sądami dyscyplinarnymi jest jawna dla sędziów i asesorów uprawnionych do orzekania.”;

30) w art. 122 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Od wyroku sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji służy odwołanie obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu.”;

31) w art. 125 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Wykonanie wyroku w stosunku do sędziów sądów powszechnych należy do Ministra Sprawiedliwości, a co do kar wymienionych w art. 87 pod lit. a) oraz b) — do prezesa sądu wojewódzkiego.”;

32) art. 130 skreśla się;

33) w art. 132:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli przeciw sędziemu zapadł prawomocny wyrok karny, pociągający za sobą w myśl ustawy utratę stanowiska, sąd dyscyplinarny zawiadamia o tym Ministra Sprawiedliwości, który zarządza wydalenie skazanego ze służby, chociażby już wykonano wyrok dyscyplinarny skazujący na karę łagodniejszą niż wydalenie.”;

b) § 3 skreśla się;

34) po art. 137 dodaje się nowy art. 137a w brzmieniu:

„Art. 137a § 1. Minister Sprawiedliwości może wnieść rewizję nadzwyczajną do Najwyższego

Sądu Dyscyplinarnego od każdego prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, a Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego od każdego prawomocnego orzeczenia wydanego przez Sąd Dyscyplinarny Wyższy lub Najwyższy Sąd Dyscyplinarny.

§ 2. Rewizję nadzwyczajną na niekorzyść obwinionego można wnieść tylko w terminie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

§ 3. Rewizję nadzwyczajną od wyroku Najwyższego Sądu Dyscyplinarnego rozpoznaje Najwyższy Sąd Dyscyplinarny w składzie siedmiu sędziów z wyłączeniem sędziów, którzy wydali zaskarżony wyrok.”;

35) w art. 144:

a) w § 2 skreśla się wyrazy „lub na przeniesienie w stan spoczynku”,

b) § 3 skreśla się;

38) użyte w przepisach ustawy w stosunku do sędziów określenia: „mianowany”, „mianowanie”, „nominacja” zastępuje się określeniem: „powołany”, „powołanie”.

Art. 2. Przepisów dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. Nr 22, poz. 139) nie stosuje się do sędziów.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r., jednak zamieszczone w art. 1 pkt 15 przepisy art. 59 § 2 wejdą w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

19

USTAWA

z dnia 19 grudnia 1963 r.

o ustroju adwokatury.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 grudnia 1963 r. Nr 57, poz. 309)

(Wyciąg)

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 5. 1. Społeczne biura pomocy prawnej mogą być tworzone:

- 1) przy radach narodowych,
- 2) przy związkach zawodowych,
- 3) za zgodą Ministra Sprawiedliwości przy organizacjach społecznych nie wymienionych w pkt 2.

2. Społeczne biura pomocy prawnej mogą zatrudniać adwokatów na warunkach określonych w umowie o pracę.

Art. 10. Naczelna Rada Adwokacka, wojewódzka izba adwokacka, zespół adwokacki i społeczne biuro pomocy prawnej mają osobowość prawną.

Rozdział 8.

Aplikacja adwokacka.

Art. 89. 1. Kierowanie pracą aplikanta należy do kierownika zespołu lub społecznego biura pomocy prawnej.

2. Aplikanci adwokaccy zatrudnieni w zespole

pobierają wynagrodzenie z Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich.

3. Jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do aplikantów adwokackich zatrudnionych w zespołach stosuje się ogólne przepisy ustawodawstwa pracy dotyczące pracowników umysłowych.

Rozdział 10.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 108. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia:

2) zasady tworzenia, zakresu działania, organizacji, funkcjonowania i likwidacji społecznych biur pomocy prawnej,

3) opłaty za czynności zespołów adwokackich i społecznych biur pomocy prawnej.

Art. 116. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r., jednak przepisy art. 71 i 72 wejdą w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

20

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 grudnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia.*(Dziennik Ustaw z dnia 27 grudnia 1963 r. Nr 58, poz. 311)*

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 35, poz. 154 i z 1959 r. Nr 27, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 maja 1963 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia dla lekarzy zatrudnionych w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przemysłowej służby zdrowia (Dz. U. Nr 26, poz. 152) wprowadza się następującą zmianę:

§ 1 ust. 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) w działach do spraw nadzoru nad orzecznictwem lekarskim o czasowej niezdolności do pracy w wojewódzkich (miejskich w miastach wyłączonych z województw) przychodniach wielospecjalistycznych w miejscowościach, w których nie zostały zorganizowane przychodnie (poradnie) określone w pkt 4”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

21

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1963 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad i trybu przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy.*(Dziennik Ustaw z dnia 27 grudnia 1963 r. Nr 58, poz. 312)*

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 35, poz. 154 i z 1959 r. Nr 27, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1958 r. w sprawie zasad i trybu przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 42, poz. 198) wprowadza się następujące zmiany:

przed § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. 1. Pracownik zwolniony od pracy na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby lub o potrzebie zapewnienia opieki w domu choremu członkowi rodziny jest obowiązany doręczyć to zaświadczenie zakładowi pracy w ciągu dwóch dni po dniu ich wystawienia. Doręczenie zaświadczenia następuje osobiście lub za pośrednictwem innych osób albo przez pocztę.

2. Przed doręczeniem zakładowi pracy zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby pracownik zatrudniony w zakładzie pracy objętym opieką lekarską przychodni przyzakładowej lub międzyzakładowej albo przychodni (punktu lekarskiego) przy usługowym zakładzie pracy ma obowiązek zgłosić się osobiście w tej przychodni (punkcie lekarskim) dla poświadczenia zaświadczenia, które zostało wydane przez inny zakład społeczny służby zdrowia, jeżeli pracownik przebywa w miejscu zamieszkania oraz według wskazań lekarskich podanych w zaświadczeniu może chodzić.

3. Przypadki, w jakich nie jest wymagane poświadczenie, o którym mowa w ust. 2, określają przepisy o wydawaniu orzeczeń przez zakłady społeczne służby zdrowia.

4. Niedoręczenie zakładowi pracy zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy lub o potrzebie zapewnienia opieki w domu choremu członkowi rodziny w terminie i według zasad określonych w ust. 1 i 2 pociąga za sobą zastosowanie środków przewidzianych w przepisach o przestrzeganiu porządku i dyscypliny pracy.

5. Doręczenie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy po terminie określonym w ust. 1, nie później jednak niż w ciągu 3 dni po tym terminie, kierownik zakładu pracy może uznać na wniosek rady zakładowej (delegata związkowego) za usprawiedliwione i nie powodujące skutków wymienionych w ust. 4, jeżeli:

1) według wskazań lekarskich pracownik powinien leżeć w łóżku i w tym czasie nie było domowników lub brak było innej osoby, która mogłaby doręczyć zaświadczenie w zakładzie pracy albo przesać je przez pocztę,

2) stawienie się pracownika w przychodni (w punkcie lekarskim) dla poświadczenia zaświadczenia (ust. 2) uniemożliwione zostało obiektywnymi przeszkodami, a w szczególności zakłóceniami w funkcjonowaniu publicznych środków komunikacji międzymiastowej lub zakładowego środka lokomocji albo pożarem, powodzią, ostrym mrozem, zgonem najbliższego członka rodziny.

6. W razie doręczenia zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy przez pocztę, za datę doręczenia uważa się datę stempla pocztowego.

7. W razie przymusowej izolacji pracownika z powodu choroby zakaźnej, decyzję o izolacji doręcza zakładowi pracy organ państwowej inspekcji sanitarnej. W razie pobytu pracownika w zamkniętym zakładzie społecznym służby zdrowia, zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy doręcza zakładowi pracy ten zakład."

§ 2. Zakłady pracy podadzą do wiadomości pracowników treść niniejszego rozporządzenia w sposób przyjęty w zakładzie niezwłocznie po jego ogłoszeniu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

22

UCHWAŁA Nr 402 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 grudnia 1963 r.

w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych.

(Monitor Polski z dnia 23 grudnia 1963 r. Nr 95, poz. 444)

W celu uporządkowania działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym w przedsiębiorstwach państwowych — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Działalność pozaoperacyjna o charakterze socjalno-bytowym, zwana dalej działalnością pozaoperacyjną, obejmuje finansowanie ze środków obrotowych przedsiębiorstwa państwowego wydatków eksploatacyjnych przeznaczanych na polepszenie warunków socjalno-bytowych załogi, przede wszystkim przez świadczenie usług socjalno-bytowych, prowadzenie akcji kulturalno-oświatowej, wytwarzanie lub sprzedaż produktów konsumpcyjnych albo świadczenie usług na rzecz pracowników przedsiębiorstw oraz finansowanie wydatków związanych z przygotowaniem odpowiedniej kadry pracowniczej.

2. Do działalności pozaoperacyjnej zalicza się w przedsiębiorstwie: gospodarke mieszkaniową (zakładowe domy mieszkalne), gospodarke domami zbiorowego zakwaterowania (hotele robotnicze, kwatery), gospodarke rolną, prowadzenie stołówek i bufetów, zakładów usługowych, placówek kulturalno-oświatowych (domy kultury, świetlice i kluby), ośrodków sanatoryjnych, wypoczynkowych i turystycznych oraz ponoszenie przez przedsiębiorstwo niektórych świadczeń na rzecz zakładowej przemysłowej służby zdrowia, przyzakładowych urządzeń socjalnych (żłobków, przedszkoli, ogrodów jordanowskich i świetlic dziecięcych), wczasów dla dzieci i młodzieży, szkół zawodowych przyzakładowych, internatów, przyzakładowych urządzeń sportowych oraz wydatki na stypendia fundowane i praktyki studenckie.

3. Na zasadach określonych w niniejszej uchwale finansowane są, jako działalność pozaoperacyjna, także koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo w przypadkach, kiedy działalność, o której mowa w ust. 2, wykonywana jest na rzecz załogi przedsiębiorstwa przez inne jednostki gospodarcze lub instytucje.

4. Rozszerzenie zakresu działalności pozaoperacyjnej, prowadzonej i finansowanej na zasadach określonych w niniejszej uchwale, na inne rodzaje działalności o charakterze socjalno-bytowym niż wymienione w ust. 2 i 3, następować może wyłącznie na podstawie uchwał Rady Ministrów.

§ 2. 1. Określenie rodzajów prowadzonej działalności pozaoperacyjnej oraz wysokości kosztów i dochodów tej działalności następuje w planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa i podlega zatwierdzeniu wraz z tym planem zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. W planie nie uwzględnia się przeznaczonych na cele socjalno-bytowe załogi dotacji ze środków organizacji społecznych, funduszu zakładowego oraz innych środków pozostających zgodnie z obowiązującymi przepisami w dyspozycji organów samorządu robotniczego oraz kosztów, które z tych środków miałyby być pokryte.

3. Planowana wysokość kosztów i dochodów poszczególnych rodzajów działalności pozaoperacyjnej powinna wynikać z obowiązujących rzeczowych wskaźników ilościowych oraz norm wydatków i stawek odpłatności.

4. Planowany wynik działalności pozaoperacyjnej stanowi limit (wskaźnik dyrektywny) środków, przeznaczonych na dofinansowanie tej działalności ze środków obrotowych przedsiębiorstwa.

5. Przedsiębiorstwo dokonuje w planie techniczno-ekonomicznym podziału limitu (wskaźnika dyrektywnego), o którym mowa w ust. 4, na poszczególne rodzaje prowadzonej działalności pozaoperacyjnej. W uzasadnionych przypadkach przedsiębiorstwo może dokonać w ciągu roku zmiany planowanego podziału limitu (wskaźnika dyrektywnego), pod warunkiem jednak, że zmiana ta nie spowoduje pogorszenia planowanego wyniku całej działalności pozaoperacyjnej oraz że decyzja powzięta będzie nie później niż do końca trzeciego kwartału roku obrachunkowego.

6. Podjęcie w ciągu roku nowego rodzaju działalności pozaoperacyjnej, dotychczas nie prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, a mieszczącej się w ramach przepisów § 1 ust. 2 i 3, może nastąpić w porozumieniu z radą zakładową, jeżeli wskutek tego nie nastąpi pogorszenie planowanego wyniku; w innych przypadkach wymagana jest zgoda jednostki nadrzędnej, która zgodę tę może wyrazić tylko wówczas, gdy nie spowoduje to pogorszenia globalnego wyniku działalności pozaoperacyjnej wszystkich podległych jej jednostek.

§ 3. 1. Nadwyżka kosztów nad dochodami

z działalności pozaoperacyjnej (strata na działalności pozaoperacyjnej) pokrywana jest ze środków obrotowych przedsiębiorstwa i obciąża wyznik bilansowy danego roku z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 2 i 3.

2. Wyniki działalności w zakresie prowadzenia domów zbiorowego zakwaterowania w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych obciążają koszty działalności operacyjnej przedsiębiorstwa. Właściwi ministrowie mogą w porozumieniu z Ministrem Finansów zasadę tę rozciągnąć na inne przedsiębiorstwa.

3. Przepisy szczegółowe wydane w wykonaniu przepisów § 5 mogą również przewidzieć pokrywanie całości lub części kosztów rzeczowych innych rodzajów działalności pozaoperacyjnej w ciężar działalności operacyjnej przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. W celu zapewnienia prawidłowej gospodarki w zakresie działalności pozaoperacyjnej dyrektorzy przedsiębiorstw powinni ustalić właściwe formy organizacyjne tej działalności oraz wyznaczyć osoby odpowiedzialne za całość lub za poszczególne rodzaje prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności pozaoperacyjnej.

2. W przypadkach uzasadnionych zakresem i rozmiarem prowadzonej przez przedsiębiorstwo działalności pozaoperacyjnej może być powołany do realizacji tych zadań samodzielny zakład działający według zasad pełnego wewnętrznego lub ograniczonego rozrachunku gospodarczego. Wyniki bilansowe tego zakładu powinny być włączone do rachunku strat i zysków przedsiębiorstwa.

3. Powołanie samodzielnego zakładu prowadzonego na zasadach pełnego rozrachunku gospodarczego wymaga zgody ministra resortowego, a na zasadach ograniczonego rozrachunku gospodarczego — zgody jednostki nadrzędnej. W stosunku do przedsiębiorstw podporządkowanych radom narodowym powołanie samodzielnego zakładu wymaga zgody prezydium właściwej terenowo rady narodowej.

§ 5. 1. Koordynację poszczególnych rodzajów działalności pozaoperacyjnej powierza się:

1) Ministrowi Gospodarki Komunalnej — w zakresie gospodarki zakładowymi domami mieszkalnymi,

2) Ministrowi Handlu Wewnętrznego — w zakresie prowadzenia stołówek pracowniczych i bufetów,

3) Ministrowi Rolnictwa — w zakresie gospodarki rolnej,

4) Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej — w zakresie prowadzenia placówek służby zdrowia i ośrodków sanatoryjnych oraz żłobków,

5) Ministrowi Oświaty — w zakresie prowadzenia zawodowych szkół przyzakładowych, internatów, przedszkoli, ogrodów jordanowskich, świetlic dziecięcych, wczasów (kolonii) dla dzieci i młodzieży,

6) Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości oraz Ministrowi Gospodarki Komunalnej — w zakresie prowadzenia zakładów usługowych.

2. Do zadań ministrów koordynujących poszczególne

rodzaje działalności pozaoperacyjnej należą:

1) ustalanie wytycznych polityki w zakresie prowadzenia przez przedsiębiorstwa działalności pozaoperacyjnej i koordynacji tej działalności z ogólną polityką Państwa w zakresie działalności socjalno-bytowej,

2) ustalanie kryteriów co do podziału działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstwa na prowadzoną bezpośrednio lub powierzoną jednostkom wyspecjalizowanym,

3) ustalanie zakresu i zasad świadczeń ponoszonych przez przedsiębiorstwa na rzecz poszczególnych rodzajów działalności pozaoperacyjnej, zasad rozliczeń za te świadczenia oraz norm wydatków,

4) ustalenie wytycznych polityki eksploatacyjnej obiektów i urządzeń wchodzących w zakres poszczególnych rodzajów działalności,

5) ustalanie wytycznych w zakresie zasad ewidencji, planowania i sprawozdawczości poszczególnych rodzajów działalności pozaoperacyjnej,

6) opracowywanie i przedstawianie wniosków Radzie Ministrów w zakresie zasad i stawek odpłatności.

3. Zadania koordynacyjne w zakresie przewidzianym w ust. 2 w odniesieniu do prowadzenia domów zbiorowego zakwaterowania (hotele robotnicze, kwatery), placówek kulturalno-oświatowych (domy kultury, świetlice i kluby) oraz ośrodków wypoczynkowych, turystycznych i przyzakładowych urządzeń sportowych — wykonują ministrowie resortów gospodarczych w stosunku do przedsiębiorstw podległych i nadzorowanych.

4. Ministrowie koordynujący (ust. 1) wykonują zadania, o których mowa w ust. 2, w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych oraz z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Finansów, a ministrowie resortowi (ust. 3) wykonują te zadania w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych oraz w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Finansów.

5. Ministrowie koordynujący (ust. 1) oraz ministrowie resortów gospodarczych (ust. 3) wwdadzą wytyczne oraz unormują sprawy, o których mowa w ust. 2 pkt 1—6, w terminie do dnia 30 czerwca 1964 r.

§ 6. 1. Ministrowie koordynujący oraz ministrowie resortowi zarządzają wzmożenie kontroli gospodarki działalności pozaoperacyjnej, a w szczególności zorganizują kontrolę zapewniającą realizację wytycznych oraz zarządzeń, wydanych w wykonaniu przepisów § 5.

2. Ministrowie koordynujący oraz ministrowie resortowi będą dokonywali okresowych analiz i oceny wyników działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw, a następnie będą przedstawiali te materiały Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrowi Finansów.

§ 7. Planowanie i finansowanie działalności

pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym w przedsiębiorstwach państwowych gospodarstw rolnych normują odrębne przepisy.

§ 8. Zaleca się centralnym związkom spółdzielczym, świadczącym w ramach swej działalności określone w § 1 usługi o charakterze socjalno-bytowym na rzecz pracowników spółdzielczości, dostosowanie zakresu świadczonych usług do zakresu ustalonego w niniejszej uchwale oraz do wydania wytycznych w zakresie norm wydatków

w dostosowaniu do obowiązujących norm w gospodarce państwowej.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrowi Finansów oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

23

UCHWAŁA Nr 409 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1963 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

(*Monitor Polski z dnia 31 grudnia 1963 r. Nr 97, poz. 455*)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 327 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy (*Monitor Polski z 1957 r. Nr 70, poz. 432 i z 1960 r. Nr 18, poz. 89*) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 6 otrzymuje brzmienie:

„ § 6. 1. O uzasadnionej niemożności stawienia się do pracy z przyczyny z góry wiadomej pracownik powinien uprzedzić zakład pracy. Terminy zwolnień z pracy, przewidzianych w § 5, wymagają zgody kierownictwa zakładu pracy.

2. W razie nieobecności w pracy z powodu choroby własnej lub potrzeby sprawowania osobistej opieki nad chorym członkiem rodziny doręczenie zakładowi pracy zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy lub o potrzebie zapewnienia opieki w domu choremu członkowi rodziny powinno nastąpić w ciągu dwóch dni po dniu ich wystawienia w trybie i na zasadach przewidzianych w przepisach o przeprowadzaniu kontroli pracowników zwalnianych od pracy na podstawie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy.

3. W innych przypadkach nieobecności w pracy, poza określonymi w ust. 1 i 2, pracownik jest obowiązany zawiadomić zakład pracy najpóźniej w ciągu trzech dni o przyczynach nieobecności.”;

2) w wytycznych do opracowania regulaminów pracy w uspołecznionych przedsiębiorstwach, stanowiących załącznik do uchwały:

a) w części VI dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do szczególnie zagrażających porządkowi i dyscyplinie pracy przekroczeń, które powinny pociągać za sobą stosowanie środków regulaminowych, należy również zaliczyć opóźnienie usprawiedliwienia nieobecności w pracy, a w szczególności niezachowanie obowiązującego terminu i zasad doręczania zakładowi pracy zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy lub o potrzebie zapewnienia opieki w domu choremu członkowi rodziny.”;

b) w części XI ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Regulamin powinien ponadto wskazywać, że nieusprawiedliwiona nieobecność w pracy w ciągu trzech dni w miesiącu lub czterech dni w kwartale, przychodzenie do pracy w stanie nietrzeźwym lub doprowadzanie się do takiego stanu podczas pracy oraz powtarzające się niezachowanie obowiązującego terminu i zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy, a w szczególności terminu i zasad doręczania zakładowi pracy zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy lub o potrzebie zapewnienia opieki w domu choremu członkowi rodziny może stanowić ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które może być podstawą rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w myśl przepisów dekretu powołanego w ust. 1.”

§ 2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) zapewnią wprowadzenie w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały do obowiązujących w podległych zakładach pracy regulaminów pracy zmian wynikających z niniejszej uchwały.

§ 3. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) wydadzą zarządzenia zapewniające stosowanie zasad niniejszej uchwały w urzędach oraz w tych instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych, w których stosunki służbowe są unormowane szczególnymi przepisami służbowymi (pragmatyki służbowe lub inne przepisy normujące prawa i obowiązki pracowników) oraz przewidujące stosowanie środków porządkowych i dyscyplinarnych przewidzianych w tych przepisach.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 27 lipca 1963 r.

w sprawie budowy i eksploatacji stałych zbiorników ciśnieniowych oraz wykonywania dozoru technicznego nad tymi zbiornikami.*(Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1963 r. Nr 41, poz. 230)*

Na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 5, poz. 31) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.**Przepisy ogólne.**

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy stałych zbiorników ciśnieniowych, wymienionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1961 r. w sprawie szczegółowego określenia rodzajów urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu oraz zakresu tego dozoru nad poszczególnymi urządzeniami technicznymi (Dz. U. z 1962 r. Nr 6, poz. 20), zwanych w dalszym ciągu „zbiornikami”.

2. Zespół zbiorników mających ze sobą wspólne ścianki jest zbiornikiem złożonym i podlega jako całość przepisom rozporządzenia, jeżeli przynajmniej jeden ze zbiorników zespołu jest zbiornikiem, o którym mowa w ust. 1.

3. Przepisy §§ 12 do 21 nie mają zastosowania do zbiorników:

1) zainstalowanych na taborze kolejowym kolei użytku niepublicznego, z wyjątkiem zbiorników zainstalowanych na taborze kolei górniczych i piaskowych,

2) eksploatowanych przez przedsiębiorstwo Polskie Koleje Państwowe oraz przez podległe Ministrowi Komunikacji przedsiębiorstwa stanowiące zaplecze techniczne kolei i przedsiębiorstwa robót kolejowych.

4. Przepisy §§ 4—10 nie mają zastosowania do zakładów wymienionych w ust. 3 pkt 2.

§ 2. Techniczne warunki dotyczące:

- 1) konstrukcji,
- 2) wykonania,
- 3) osprzętu,
- 4) oznaczeń,
- 5) materiałów i wyrobów hutniczych przeznaczonych do budowy i naprawy,

6) zakresu badań technicznych gotowych zbiorników i ich elementów w zakładach wytwórczych lub naprawczych,

7) rodzaju dokumentacji poświadczającej prawidłowość wykonania i zbadania,

8) obliczeń wytrzymałościowych, zawierają „Przepisy dozoru technicznego” Urzędu Dozoru Technicznego zatwierdzone przez Ministra Górnictwa i Energetyki, zwane w dalszym ciągu „Przepisami dozoru technicznego”.

§ 3. 1. Do zbiorników sprowadzanych z zagranicy stosuje się przepisy rozporządzenia dotyczące trybu postępowania w sprawie rejestracji, odbioru technicznego i dozoru technicznego oraz Przepisy dozoru technicznego wymienione w § 2, dotyczące konstrukcji, osprzętu i oznaczeń.

2. Warunki dotyczące materiałów, wykonania, a w szczególności spawania i badań zbiorników

u wytwórcy oraz organy przeprowadzające te badania wymagają zatwierdzenia przez Urząd Dozoru Technicznego przed złożeniem zamówienia na ich dostawę. Zatwierdzenie powinno nastąpić w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty zgłoszenia wniosku przez zainteresowanego.

Rozdział 2.**Zakłady uprawnione do wykonywania i naprawiania zbiorników lub ich elementów przy zastosowaniu spawania.**

§ 4. 1. Spawanie elementów zbiorników może być wykonywane tylko przez zakłady lub osoby uprawnione do tego przez właściwy terenowo okręgowy dozór techniczny.

2. Okręgowy dozór techniczny określa zakres wydanego uprawnienia i prowadzi wykaz wydanych uprawnień.

§ 5. Uprawnienia do spawania może otrzymać zakład, który odpowiada następującym warunkom:

1) opanował technologię spawania zbiorników lub ich elementów, które ma produkować lub naprawiać,

2) posiada zorganizowaną kontrolę techniczną nad produkcją lub naprawami przeprowadzanymi za pomocą spawania,

3) posiada urządzenia potrzebne do produkcji lub napraw za pomocą spawania oraz urządzenia do sprawdzania jakości wykonywanych złączy,

4) zatrudnia spawaczy posiadających odpowiednie kwalifikacje sprawdzone przez organy dozoru technicznego.

§ 6. 1. Wszczęcie postępowania o wydanie uprawnień do spawania elementów zbiornikowych następuje na wniosek zainteresowanego. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) instrukcję technologiczną,
- 2) instrukcję dla kontroli technicznej,
- 3) wykaz posiadanych urządzeń do produkcji i kontroli,
- 4) wykaz uprawnionych spawaczy.

2. Po otrzymaniu wniosku okręgowy dozór techniczny wyznacza rzeczoznawcę lub komisję do:

1) sprawdzenia, czy zakład posiada niezbędne urządzenia do produkcji lub napraw zbiorników za pomocą spawania i sprawdzania jakości złącza,

2) sprawdzenia kwalifikacji kierowniczego personelu kontroli technicznej, kontrolującego prace spawalnicze,

3) sprawdzenia kwalifikacji spawaczy zatrudnionych przy produkcji lub naprawach,

4) przeprowadzenia kontroli wykonania i badania elementów próbnych w celu sprawdzenia, czy wykonane złącza odpowiadają wymaganiom określonym w przepisach. Rzeczoznawca (komisja) może zażądać od zakładu wykonania nie-

zbędnych badań laboratoryjnych i przedstawienia wyników tych badań.

3. Decyzja w sprawie przyznania uprawnienia powinna być wydana przez okręgowy dozór techniczny najpóźniej w ciągu 60 dni od daty otrzymania od zakładu ubiegającego się o uprawnienie wyników badań laboratoryjnych określonych w ust. 2 pkt 4.

4. Decyzja powinna określać zakres robót, jakie zakład może wykonywać, oraz dopuszczeniowy współczynnik wytrzymałościowy złącz spawanych, którego wartość nie powinna być niższa niż 0,8.

§ 7. Zmiana zakresu uprawnienia może nastąpić na podstawie decyzji właściwego okręgowego dozoru technicznego, wydanej w trybie ustalonym w § 6.

§ 8. 1. Organy dozoru technicznego przeprowadzają przynajmniej jedną w roku inspekcję zakładów, które otrzymały uprawnienia do spawania zbiorników lub ich elementów.

2. Inspekcję przeprowadza się w obecności osoby odpowiedzialnej za produkcję lub naprawy oraz kierownika zakładowej kontroli technicznej lub osób przez nich wyznaczonych.

3. Inspekcja ma na celu sprawdzenie zgodności produkcji lub naprawy z warunkami uprawnienia, a w szczególności w zakresie:

- 1) wykonywania spawania,
- 2) stosowanych materiałów,
- 3) prawidłowości badań,
- 4) umieszczenia na elementach przepisowych oznaczeń i cech,
- 5) wystawiania poświadczeń przez kontrolę techniczną zakładu,
- 6) wykonania poleceń lub wskazań ustalonych w wyniku przeprowadzonych uprzednio inspekcji.

4. Jeden egzemplarz protokołu przeprowadzonej inspekcji należy doręczyć kierownikowi zakładu.

§ 9. W razie stwierdzenia w czasie kontroli uchybień okręgowy dozór techniczny wydaje kierownikowi zakładu zarządzenia pokontrolne.

§ 10. 1. Okręgowy dozór techniczny może zawiesić lub cofnąć wydane uprawnienia w razie:

- 1) utraty przez zakład warunków będących podstawą wydania uprawnienia,
- 2) stwierdzenia poważnych uchybień w produkcji lub naprawach zbiorników lub ich elementów,
- 3) stwierdzenia niewykonania zarządzeń pokontrolnych.

2. Zawieszając uprawnienia zakładu do spawania okręgowy dozór techniczny wyznacza termin do usunięcia braków lub uchybień pod rygorem cofnięcia tego uprawnienia lub ograniczenia jego zakresu.

Rozdział 3.

Dokumentacja techniczna wystawiana przez wytwórcę.

§ 11. 1. Poświadczeniem prawidłowego wykonania i zbadania zbiornika lub elementu zbiornika jest wystawione przez wytwórcę „poświadczenie wykonania i zbadania” oraz cecha kontroli technicznej wybita na wierzchu lewego nitu-

-wkręta lub na lewym nalutowanym krążku tabliczki fabrycznej, jak również na poszczególnych elementach zbiornika.

2. Do poświadczenia należy dołączyć dokumentację techniczną zawierającą dane konstrukcyjne i materiałowo-wytrzymałościowe zbiornika oraz dotyczące jego wykonania, zbadania i wyposażenia go w osprzęt.

3. Wzory poświadczeń, o których mowa w ust. 1, ustala Urząd Dozoru Technicznego.

Rozdział 4.

Tryb postępowania przy rejestracji, odbiorze technicznym i dozorcze.

§ 12. 1. Obowiązek zgłoszenia zbiornika do rejestracji i odbioru technicznego — z wyjątkiem przypadku określonego w ust. 2 — ciąży na użytkowniku.

2. Użytkownik zwolniony jest od obowiązku zgłoszenia do rejestracji zbiorników podlegających ograniczonemu dozorowi, o ile zostały one zgłoszone do rejestracji w trybie ust. 3.

3. Niezależnie od obowiązku zgłoszenia zbiornika do rejestracji przez użytkownika obowiązek zgłoszenia do rejestracji zbiorników opuszczających zakład w stanie kompletnym i całkowicie wyposażonym w osprzęt ciąży także na wytwórcy.

4. W uzasadnionych przypadkach na wniosek użytkownika uzgodniony uprzednio z wytwórcą lub na wniosek wytwórcy rejonowy dozór techniczny może przeprowadzić badanie budowy zbiornika u wytwórcy.

§ 13. Do zgłoszenia należy dołączyć dokumentację techniczną, o której mowa w § 11, uzupełnioną dokumentacją zawierającą dane dotyczące usytuowania zbiornika i połączenia go z innymi urządzeniami.

§ 14. 1. Rejonowy dozór techniczny obowiązany jest dokonać rejestracji zbiornika niezwłocznie po otrzymaniu kompletu dokumentów określonych w § 13 oraz uzgodnić z wnioskodawcą w ciągu 14 dni od dnia otrzymania kompletu tych dokumentów terminy przeprowadzenia odbioru technicznego.

2. Wzór rejestrów zbiorników ustala Urząd Dozoru Technicznego.

§ 15. Odbiór techniczny zbiornika polega na przeprowadzeniu badań, sprawdzających zgodność wykonania zbiornika z przedstawioną dokumentacją i prawidłowość jego budowy, w warunkach gotowości do pracy oraz w czasie pracy. Odbiór techniczny zbiornika przeprowadza rejonowy dozór techniczny w zakresie określonym w przepisach dozoru technicznego.

§ 16. 1. Rejonowy dozór techniczny wystawia poświadczenia o wykonaniu badań, o których mowa w § 15, oraz sporządza protokół odbioru technicznego.

2. Po przeprowadzeniu odbioru technicznego zbiornika, którego wyniki ujęte są protokołem, wydaje się decyzję w przedmiocie dopuszczenia zbiornika do użytkowania jako umiejscowionego lub nie umiejscowionego.

3. Decyzję i protokół sporządza się w dwóch egzemplarzach.

4. Zbiornik może być użytkowany tylko na podstawie decyzji o dopuszczeniu go do ruchu, wydanej przez rejonowy dozór techniczny.

5. Wzory poświadczeń, protokołu i książki rewizyjnej ustala Urząd Dozoru Technicznego.

§ 17. Zbiorniki, których odbiór techniczny lub badanie budowy odbyło się u wytwórcy (§ 12 ust. 3 i 4), powinny być przez użytkownika zgłoszone pod dozór w trybie § 13, przy czym czynności odbioru technicznego u użytkownika ulegają ograniczeniu w zakresie ustalonym przez rejonowy dozór techniczny.

§ 18. 1. Ponownej rejestracji podlegają zbiorniki:

- 1) po przebudowie,
- 2) umiejscowione — w razie zmiany miejsca ich ustawienia.

Przepisy §§ 12—17 mają odpowiednie zastosowanie.

2. W razie zmiany użytkownika zbiornik będący pod dozorem powinien być zgłoszony we właściwym rejonowym dozorem technicznym do przerejestrowania.

§ 19. 1. Zbiorniki podlegające stałemu dozorowi, na których użytkowanie wydano zezwolenie, podlegają badaniom zwyczajnym i nadzwyczajnym przeprowadzanym przez rejonowy dozór techniczny.

2. Zakres i terminy badania zwyczajnego i nadzwyczajnego zbiornika określają Przepisy dozoru technicznego.

§ 20. 1. Zbiorniki, które mają być poddane badaniom, powinny być przez użytkowników przygotowane do badań w sposób określony przez rejonowy dozór techniczny.

2. Data przeprowadzenia rewizji wewnętrznej lub próby wodnej powinna być przez użytkownika uzgodniona z rejonowym dozorem technicznym co najmniej na 14 dni przed terminem badania.

3. Rewizję zewnętrzną przeprowadza się bez uprzedniego uzgodnienia terminu.

4. Użytkownik zbiornika obowiązany jest do udzielenia rejonowemu dozorem technicznemu pomocy przy przeprowadzaniu badań.

§ 21. 1. Na podstawie przeprowadzonych badań rejonowy dozór techniczny wydaje decyzję w przedmiocie dalszego użytkowania zbiornika. Decyzja zawierająca zezwolenie na dalsze użytkowanie powinna określać termin następnego badania. W razie stwierdzenia obniżenia wytrzymałości zbiornika rejonowy dozór techniczny może określić w decyzji dopuszczenie go do użytkowania przy obniżonych parametrach lub skrócić termin następnego badania albo zastosować obydwie warunki.

2. Jeżeli badanie zbiornika wykaże, że stan jego zagraża bezpośrednim niebezpieczeństwem, rejonowy dozór techniczny powinien zarządzić natychmiastowe zaniechanie użytkownika zbiornika.

3. Decyzję w przedmiocie użytkowania zbiornika, przyczyny obniżenia dopuszczonych parametrów lub zakazu użytkowania zbiornika wpisuje się do książki rewizyjnej zbiornika,

Rozdział 5.

Tryb postępowania przy uznawaniu i dopuszczaniu zbiorników do ruchu i obrotu jako typowych.

§ 22. Uznawanie i dopuszczanie zbiorników do ruchu i obrotu jako typowych należy do okręgowego dozoru technicznego.

§ 23. 1. Wszczęcie postępowania o uznanie i dopuszczenie zbiorników do ruchu i obrotu jako typowych następuje na wniosek wytwórcy.

2. Do wniosku należy dołączyć dokumentację techniczną zawierającą dane konstrukcyjne, materiałowo-wytrzymałościowe zbiornika oraz dotyczące jego wykonania — wyposażenia go w osprzęt, usytuowania i połączenia go z innymi urządzeniami.

§ 24. Badania prototypu obejmują sprawdzenie zgodności jego wykonania z przedstawioną dokumentacją, prawidłowość jego budowy w warunkach gotowości do pracy i w czasie pracy, a w razie potrzeby badania specjalne.

§ 25. 1. Wytwórca obowiązany jest zapewnić organom dozoru urządzenia, przyrządy i środki pomocnicze niezbędne do przeprowadzania badań prototypów oraz odpowiednie miejsce do badań.

2. Prototypy zbiorników powinny być przez wnioskodawcę przygotowane do badań w sposób określony przez rzeczoznawcę lub komisję.

3. Wnioskodawca obowiązany jest do udzielenia rzeczoznawcy lub komisji pomocy przy przeprowadzaniu badań.

§ 26. 1. Decyzja w sprawie uznania i dopuszczenia zbiorników do ruchu i obrotu jako typowych powinna być wydana przez okręgowy dozór techniczny najpóźniej w ciągu 60 dni od dnia otrzymania wniosku wytwórcy.

2. Okręgowy dozór techniczny może zawiesić lub cofnąć decyzję o uznaniu i dopuszczeniu zbiorników do ruchu i obrotu jako typowych w razie:

1) stwierdzenia w czasie eksploatacji, że konstrukcja lub wykonanie nie jest zgodne z warunkami uznania i dopuszczenia lub że wykazuje wady grożące niebezpieczeństwem,

2) stwierdzenia, że zakład produkujący nie przestrzega warunków uznania i dopuszczenia.

§ 27. Każdy zbiornik, wykonany przez zakład na podstawie uznania i dopuszczenia do ruchu i obrotu jako typowy, powinien być zbadany i odebrany przez kontrolę techniczną wytwórcy zgodnie z wymaganiami rozporządzenia, z tym że poświadczenie wykonania i zbadania oraz dokumentacja techniczna powinny być przechowywane w aktach kontroli technicznej wytwórcy i przedstawiane organom dozoru technicznego na każde ich żądanie.

§ 28. 1. Każdy zbiornik uznany i dopuszczony do ruchu i obrotu jako typowy powinien być dostarczony dystrybutorowi lub użytkownikowi z trwałym znakiem umieszczonym na tabliczce fabrycznej, stwierdzającym uznanie i dopuszczenie do eksploatacji wraz z:

- 1) instrukcją montażową zbiornika w miejscu użytkowania,
- 2) instrukcją użytkowania zbiornika.

2. Wzory znaków, stwierdzających uznanie i dopuszczenie do eksploatacji, ustala Urząd Dozoru Technicznego.

Rozdział 6.

Eksploatacja zbiorników.

§ 29. Do obsługi zbiorników użytkownik może dopuścić osoby, które przeszły przeszkolenie i posiadają niezbędne wiadomości teoretyczne i praktyczne związane z obsługą zbiorników i bezpieczeństwem pracy.

§ 30. Zbiornik powinien być eksploatowany zgodnie z instrukcją eksploatacyjną opracowaną przez projektanta, wytwórcę zbiornika lub użytkownika. Instrukcja powinna zawierać przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy oraz znajdować się w pobliżu zbiornika, w miejscu dostępnym dla obsługi. W razie przeniesienia lub przebudowy zbiornika albo zmiany wyposażenia wpływającego na sposób jego eksploatacji należy opracować nową instrukcję eksploatacyjną.

§ 31. Naprawa ścianek zbiornika lub wymiana jego części składowych może być przeprowadzona dopiero po otrzymaniu zezwolenia rejonowego dozoru technicznego.

§ 32. Użytkownikowi nie wolno zmieniać ustalonych przez rejonowy dozór techniczny nastawień urządzeń zabezpieczających przed wzrostem ciśnienia oraz połączeń tych urządzeń ze zbiornikiem.

§ 33. Wymiana całych urządzeń lub ich części może być przeprowadzana tylko za uprzednim zezwoleniem rejonowego dozoru technicznego.

§ 34. O każdej awarii, niebezpiecznym uszkodzeniu zbiornika oraz wypadkach związanych z eksploatacją zbiornika użytkownik powinien powiadomić właściwy organ dozoru technicznego.

Rozdział 7.

Przepisy wspólne i końcowe.

§ 35. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami technicznymi, dyrektor Urzędu Dozoru Technicznego może zezwolić na odstąpienie od wymagań ustalonych w rozporządzeniu.

§ 36. Decyzję o dopuszczeniu odstąpienia wydaje dyrektor Urzędu Dozoru Technicznego na wniosek zainteresowanego zakładu po wysłuchaniu opinii Rady Dozoru Technicznego.

§ 37. Wniosek powinien zawierać powody niemożności stosowania wymagań rozporządzenia, uzasadnienie celowości odstąpienia, stwierdzenie

zachowania bezpieczeństwa użytkownika zbiornika po zastosowaniu odstąpienia oraz niezbędną dokumentację techniczną i obliczeniową.

§ 38. Decyzja w sprawie dopuszczenia odstąpienia jest ostateczna.

§ 39. Przepisy §§ 35—38 mają zastosowanie również do zbiorników sprowadzonych z zagranicy.

§ 40. 1. Jeżeli użytkownik zbiornika, zaprojektowanego lub zbudowanego przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, nie posiada poświadczenia wykonania i zbadania tego zbiornika oraz dokumentów wymienionych w § 11 ust. 1 i 2, zbiornik ten powinien być poddany w ramach odbioru technicznego badaniu budowy w zakresie ustalonym przez właściwy rejonowy dozór techniczny.

2. Dla zbiorników wymienionych w ust. 1 okręgowy dozór techniczny może udzielić odstąpienia od wymagań budowy ustalonych w rozporządzeniu.

3. Dla zbiorników klasy A ze stali węglowej lub staliwa węglowego, użytkowanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, których wiek nie przekracza 45 lat, a dla nieznanego wieku budowy, których czas eksploatacji nie przekracza 30 lat, wystarczające jest badanie budowy (ust. 1) w następującym zakresie:

1) rewizja wewnętrzna zbiornika,

2) obustronne oględziny złączy spawanych, jeżeli złącza są dostępne do takich oględzin, lub jednostronne oględziny uzupełnione wyrwykowym badaniem spoin co najmniej sposobem nawiercania,

3) oględziny złączy nitowych.

4. Dla zbiorników klasy A z żeliwa, użytkowanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, wystarczające jest badanie budowy (ust. 1) ograniczone do rewizji wewnętrznej zbiornika.

§ 41. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z tym że:

1) zbiorniki nie będące pod dozorem, oddane do użytku po dniu 9 maja 1961 r., ale przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, powinny być zgłoszone do rejestracji i odbioru technicznego w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia;

2) przepisy rozdziału 2 wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: w z. K.Fabris

25

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 listopada 1963 r.

w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, udzielania świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia za granicą oraz zbiegu świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia w Polsce z prawem do świadczeń z instytucji zagranicznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 grudnia 1963 r. Nr 58, poz. 316)

Na podstawie art. 7 ust. 5 i art. 15 ust. 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 de-

krety z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97), zwanego dalej „dekretem”, uważa się, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2 i 3, okresy pracy na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Okresy zatrudnienia na obszarze Ziemi Od-

zyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska przed włączeniem tych obszarów do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu tylko osobom zamieszkałym w Polsce.

3. Okresy zatrudnienia na obszarach odstąpionych Polsce bezpośrednio na mocy traktatu wersalskiego oraz na mocy decyzji Konferencji Ambasadorów o podziale Górnego Śląska (obszary b. województwa poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części b. województwa śląskiego w granicach do dnia 1 września 1939 r.) przed włączeniem tych obszarów do Państwa Polskiego zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu, jeżeli zobowiązania z tytułu ubezpieczenia w czasie tego zatrudnienia zostały przejęte przez Państwo Polskie na mocy aktów międzynarodowych.

4. Okresy zatrudnienia przed Wyzwoleniem na tych obszarach Związku Socjalistycznych Republik Rad, które przed ustaleniem polsko-radzieckiej granicy wchodziły w skład Państwa Polskiego, zalicza się przy ustalaniu prawa do świadczeń na podstawie dekretu wszystkim osobom zamieszkałym w Polsce, jeżeli z tytułu tego zatrudnienia nie jest wypłacana renta radziecka.

§ 2. Warunek 5 lat zatrudnienia po Wyzwoleniu, przewidziany w art. 7 ust. 4 dekretu, od którego spełnienia uzależnione jest uznanie okresów zatrudnienia za granicą za okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, nie jest wymagany od osób:

1) które bez zaliczenia okresów zatrudnienia za granicą nie miałyby prawa do renty na podstawie art. 28 lub art. 109 dekretu,

2) które były obywatelami niemieckimi i uzyskały następnie obywatelstwo polskie,

3) które powróciły do Kraju w ramach repatriacji po dniu 22 lipca 1944 r.,

4) które były zatrudnione za granicą po Wyzwoleniu w ramach współpracy gospodarczej, zdrowotnej i kulturalnej oraz przy budowie i montażu przez polskie przedsiębiorstwa obiektów przemysłowych i urzędzeń.

§ 3. 1. Z tytułu zatrudnienia za granicą przysługują świadczenia przewidziane w dekreście i na warunkach w nim ustalonych z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Świadczenia z tytułu zatrudnienia za granicą mogą być przyznane osobie zamieszkałej w Polsce i na wniosek zgłoszony w czasie zamieszkiwania w Polsce.

3. Udzielanie świadczeń przyznanych z tytułu zatrudnienia za granicą lub z uwzględnieniem okresów takiego zatrudnienia ulega zawieszeniu w razie opuszczenia terytorium Polski, chyba że umowa z krajem nowego zamieszkania uprawnionej osoby stanowi inaczej.

4. Świadczenia z tytułu zatrudnienia za granicą nie przysługują, gdy z tego tytułu przysługują świadczenia z instytucji zagranicznej. Nie wyklucza to przyznania z tytułu zatrudnienia za granicą renty z dekretu osobie uprawnionej z instytucji zagranicznej:

1) do zwrotu składki ubezpieczeniowych wypłacanych w postaci renty,

2) do renty z tytułu mniej niż 45% utraty zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

5. Jeżeli obok okresów zatrudnienia za granicą, z których tytułu przysługują świadczenia z instytucji zagranicznej, istnieją także okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, stosuje się przepisy § 8.

6. Przy stosowaniu przepisów art. 32 i 43 dekretu nie uwzględnia się okresów zatrudnienia za granicą po przyznaniu renty.

§ 4. Okresy zatrudnienia za granicą w górnictwie uwzględnia się przy ustalaniu dodatku brackiego przewidzianego w art. 56 dekretu.

§ 5. Nie podlegają zaliczeniu okresy zatrudnienia w uznanych za zbrodnicze organizacjach: Sturmstaffeln (SS), Sturmabteilungen (SA), Gestapo, Sonderdienst (SD) i Abwehr.

§ 6. 1. Osobom otrzymującym renty z instytucji zagranicznych za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości niższej od odpowiednich polskich rent minimalnych przysługuje wyrównanie do wysokości tych rent, jeżeli osoby te:

1) odpowiadają określonym w dekreście warunkom co do wieku lub inwalidztwa,

2) nie posiadają poza rentą dochodów z tytułu zatrudnienia lub z innych źródeł powodujących zawieszenie wypłaty renty w całości lub w części w myśl dekretu.

2. Przewidziane w ust. 1 wyrównanie nie przysługuje osobom otrzymującym z instytucji zagranicznych:

1) zwrot składek ubezpieczeniowych wypłacanych w postaci renty,

2) rentę z tytułu mniej niż 45% utraty zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z tytułu służby wojskowej.

§ 7. 1. Osobom otrzymującym renty z instytucji zagranicznych za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz członkom ich rodzin przysługują:

1) dodatki na dzieci, wnuki i rodzeństwo oraz na żonę przewidziane w art. 55 dekretu,

2) zasiłek pogrzebowy przewidziany w art. 61—63 dekretu,

3) świadczenia w naturze przewidziane w art. 64—66 dekretu,

jeżeli świadczenia te nie są udzielane przez instytucję zagraniczną.

2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, nie przysługują osobom:

1) otrzymującym renty określone w § 6 ust. 2, z tym że osobom otrzymującym renty z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z tytułu służby wojskowej przysługuje pomoc lecznicza i protezowanie w zakresie następstw wypadku lub choroby zawodowej albo służby wojskowej,

2) posiadającym poza rentą dochody z tytułu zatrudnienia lub z innych źródeł w wysokości powodującej zawieszenie wypłaty renty w całości lub w części w myśl dekretu.

§ 8. 1. Okresy zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego i za granicą zlicza się dla ustale-

nia prawa do renty. Renta przysługuje, gdy spełnione są wszystkie warunki przewidziane w dekrete.

2. Jeżeli z tytułu zatrudnienia za granicą przysługuje z instytucji zagranicznej renta z innej przyczyny niż z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, rentę z dekretu należną z innej przyczyny niż wypadek w zatrudnieniu lub choroby zawodowa wypłaca się w wysokości częściowej, obliczonej proporcjonalnie do okresu zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, jeżeli okres zatrudnienia wynosi co najmniej jeden rok. W powyższej wysokości wypłaca się również dodatki przewidziane w art. 55, 56 i 60 dekretu. Dodatki przewidziane w art. 57, 58 i 59 dekretu oblicza się od pełnej wysokości renty z dekretu i wypłaca się w całości.

3. Jeżeli częściowa renta z dekretu obliczona w myśl ust. 2 nie wynosi łącznie z rentą z instytucji zagranicznej lub sumą rent z instytucji zagranicznych pełnej renty z dekretu wraz z pełnymi dodatkami, wówczas częściowa renta z dekretu ulega podwyższeniu do takiej wysokości, aby suma wszystkich rent wynosiła pełną rentę z dekretu wraz z pełnymi dodatkami.

4. W razie zbiegu u jednej osoby:

1) prawa do renty z dekretu z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej z prawem do renty starczej, inwalidzkiej lub rodzinnej z instytucji zagranicznej,

2) prawa do renty z dekretu z prawem do renty lub z zasiłkiem z instytucji zagranicznej z tytułu wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo z tytułu służby wojskowej,

3) prawa do renty z dekretu z tytułu własnego zatrudnienia z prawem do renty rodzinnej lub z zasiłkiem dla rodziny z instytucji zagranicznej z tytułu zatrudnienia lub z tytułu służby wojskowej,

4) prawa do renty rodzinnej z dekretu z prawem do renty lub z zasiłkiem z instytucji zagranicznej z tytułu własnego zatrudnienia albo z tytułu służby wojskowej, renta z dekretu ulega zmniejszeniu o połowę kwoty renty lub zasiłku z instytucji zagranicznej, z tym że renta z dekretu nie może być zmniejszona więcej niż o połowę swej wysokości.

5. Przysługująca w myśl ust. 2 częściowa renta z dekretu nie ulega zmniejszeniu w przypadkach określonych w ust. 4.

6. Przepisy ust. 2 i 4 nie mają zastosowania w razie otrzymywania z instytucji zagranicznej zwrotu składek ubezpieczeniowych wypłacanych w postaci renty oraz renty (zasiłku) z tytułu utraty mniej niż 25% zdolności do pracy wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej albo wskutek służby wojskowej.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 listopada 1956 r. w sprawie okresów zatrudnienia na obszarze Państwa Polskiego, udzielania świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia za granicą oraz zbiegu świadczeń rentowych z tytułu zatrudnienia w Polsce z prawem do świadczeń z instytucji zagranicznych (Dz. U. Nr 59, poz. 284).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

26

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 4 grudnia 1963 r.

w sprawie regulaminu odznaki „Wzorowy Kierowca”.

(Monitor Polski z dnia 23 grudnia 1963 r. Nr 95, poz. 446)

Na podstawie § 6 pkt 1 uchwały nr 313 Rady Ministrów z dnia 24 września 1963 r. w sprawie odznaki „Wzorowy Kierowca” (Monitor Polski Nr 73, poz. 362) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się regulamin odznaki „Wzorowy Kierowca”, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. Tracą moc:

1) zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 16 czerwca 1952 r. w sprawie ustalenia regulaminu odznaki „Wzorowego Kierowcy” (Monitor Polski Nr A-58, poz. 897),

2) zarządzenie Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 7 kwietnia 1953 r. w sprawie nadawania odznak „Wzorowego Kierowcy” kierowcom zwolnionym z czynnej służby wojskowej, którzy w czasie tej służby otrzymali wojskową odznakę „Wzorowego Kierowcy” (Monitor Polski Nr A-41, poz. 502).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 4 grudnia 1963 r. (poz. 446).

REGULAMIN ODZNAKI „WZOROWY KIEROWCA”

§ 1. 1. Odznaka „Wzorowy Kierowca”, zwana dalej w skróceniu „odznaką”, przedstawia koło samochodowe, którego opona jest koloru brązowego — dla odznaki brązowej, koloru srebrnego — dla odznaki srebrnej i koloru złotego — dla odznaki złotej. Na tarczy koloru ciemnoszarego, ujętej kołem samochodowym, umieszczona jest sylwetka samochodu ciężarowego koloru odpowiadającego kolorowi opony. Nad sylwetką samochodu znajduje się godło Państwa. W dolnej części na wysokości 1/3 średnicy koło opasuje wstęga o barwach

narodowych. W części środkowej wstęgi znajduje się napis „Wzorowy Kierowca”.

2. Wzór odznaki oraz wzór legitymacji uprawniającej do noszenia i umieszczania na pojeździe tej odznaki podane są w załącznikach nr 1 i 2*) do niniejszego regulaminu.

§ 2. Odznaka wykonana jest w dwóch odmianach:

1) jako znaczek metalowy o średnicy 30 mm, prze-

*) Załączniki pominięto.

znaczony do noszenia przez kierowcę na wierzchniej odzieży,

2) jako nalepka okrągła z barwnie nadrukowanego celofanu o średnicy 80 mm, przeznaczona do umieszczenia na przedniej szybie pojazdu samochodowego.

§ 3. 1. Oznakę wykonaną jako znaczek metalowy nosi kierowca na wierzchniej odzieży z prawej strony; jeżeli odzież posiada po prawej stronie zewnętrznej górną kieszeń, oznakę należy umieszczać po środku kieszeni.

2. Oznakę może kierowca nosić w miniaturze.

3. Oznakę wykonaną jako nalepka celofanowa umieszcza kierowca, któremu oznakę nadano, na obsługiwany przez siebie pojazd samochodowy w dolnym rogu przedniej szyby pojazdu po przeciwnej stronie miejsca przeznaczonego w pojeździe dla kierowcy.

4. Kierowca, który nosi oznakę albo prowadzi pojazd samochodowy, na którym umieszczona jest oznaka, powinien posiadać przy sobie legitymację stwierdzającą uprawnienia do odznaki.

§ 4. Oznakę brązową może uzyskać kierowca, który w zawodzie kierowcy pracował nieprzerwanie co najmniej 3 lata w jednym lub najwyższej w dwóch zakładach pracy i w okresie tym:

1) nie spowodował wypadku samochodowego,

2) nie był karany za naruszenie przepisów ruchu drogowego grzywną powyżej 100 zł lub za przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem zawodu kierowcy,

3) nie dopuścił do uszkodzenia pojazdu z niedbalstwa lub braku umiejętności,

4) przydzielony pojazd w okresach pomiędzy planowanymi przestojami technicznymi utrzymuje w sprawności technicznej przez systematyczne dogłębne oglądanie pojazdu oraz staranne wykonywanie czynności obsługowo-naprawczych, należących do zakresu czynności kierowcy,

5) właściwie eksploatuje pojazd oraz oszczędnie zużywa paliwo i ogumienie,

6) posiada dobrą znajomość pojazdów samochodowych i ich obsługi, dobrą znajomość przepisów ruchu drogowego oraz systematycznie pogłębia swoje wiadomości w tym zakresie,

7) wykazuje całkowite opanowanie techniki jazdy samochodowej we wszystkich warunkach drogowych i atmosferycznych,

8) wykazuje socjalistyczny stosunek do majątku społecznego powierzony jego opiece oraz do zleconych mu obowiązków, jak również wysoki poziom kultury jazdy,

9) jest zdyscyplinowanym pracownikiem i przyczynia się do usprawnienia gospodarki samochodowej na swoim odcinku,

10) wykazuje wysoki poziom moralny i przykładne zachowanie się,

11) jest aktywny w pracy społecznej.

§ 5. Oznakę srebrną może uzyskać kierowca, który w zawodzie kierowcy pracował nieprzerwanie co najmniej 5 lat, posiada oznakę brązową, odpowiada warunkom wymienionym w § 4 i przenosi swoje doświadczenia na innych kierowców. Oznaka srebrna nie może być jednak nadana wcześniej niż po upływie 2 lat od czasu otrzymania przez kierowcę odznaki brązowej.

§ 6. Oznakę złotą może uzyskać kierowca, który posiada oznakę srebrną oraz w czasie swojej pracy zawodowej przejechał jako kierowca 300 000 km, odpowiada warunkom wymienionym w § 4 i przekazuje swoje doświadczenia innym kierowcom. Oznaka złota nie może być jednak nadana wcześniej niż po upływie 2 lat od czasu otrzymania przez kierowcę odznaki srebrnej.

§ 7. Żołnierzom, którzy w czasie pełnienia służby wojskowej zostali wyróżnieni odznaką, zalicza się okres tej służby do ogólnych warunków wymaganych do uzyskania odznaki wyższego stopnia, jeżeli w ciągu trzech miesięcy od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej podejmą pracę w zawodzie kierowcy.

§ 8. Ustala się następujący tryb postępowania przy nadawaniu odznaki:

1) bezpośredni zwierzchnik służbowy kierowcy (kierownik jednostki) po stwierdzeniu, że kierowca spełnia warunki wymagane do uzyskania odznaki danego stopnia (§§ 4, 5 i 6) i zasługuje na wyróżnienie, przedstawia wniosek o nadanie kierowcy odznaki — kierownikowi jednostki nadrzędnej w porozumieniu z prezydium rady robotniczej, a w jednostkach organizacyjnych, w których nie działa rada robotnicza — w porozumieniu z radą zakładową,

2) kierownik jednostki nadrzędnej (pkt 1) rozpatruje wniosek i w razie uznania jego zasadności przesyła wniosek do wydziału komunikacji prezydium właściwej terenowo wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), który przedstawia wniosek przewodniczącemu prezydium tej rady.

§ 9. 1. Dla opiniowania wniosków o nadanie odznaki przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) powołuje zespół opiniujący.

2. W skład zespołu wchodzi:

1) kierownik wydziału komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) lub inna powołana na jego wniosek osoba — jako przewodniczący,

2) jako członkowie:

a) przedstawiciel Związku Zawodowego Transportowców i Drogowców;

b) przedstawiciel Milicji Obywatelskiej.

§ 10. 1. Oznakę brązową nadaje przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), właściwej ze względu na miejsce zamieszkania kierowcy.

2. Oznakę srebrną i złotą nadaje Minister Komunikacji na wniosek przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), wymienionej w ust. 1.

§ 11. 1. Wręczenie odznaki i legitymacji odbywa się w sposób uroczysty.

2. Wręczenia odznaki brązowej dokonuje przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

3. Wręczenia odznaki srebrnej i złotej dokonuje Minister Komunikacji albo przewodniczący prezydium właściwej terenowo wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), upoważniony do tego stosownie do § 5 ust. 2 uchwały nr 313 Rady Ministrów z dnia 24 września 1963 r. w sprawie odznaki „Wzorowy Kierowca” (Monitor Polski Nr 73, poz. 362).

§ 12. 1. Minister Komunikacji może pozbawić kierowcę odznaki srebrnej i złotej, a przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) — odznaki brązowej, jeżeli uzna, że zachowanie się kierowcy nie uzasadnia dalszego posiadania odznaki.

2. Pozbawienie odznaki może nastąpić również na wniosek właściwych wydziałów komunikacji prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) lub organów Milicji Obywatelskiej.

3. Minister Komunikacji pozbawia kierowcę odznaki srebrnej i złotej, a przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) — odznaki brązowej w razie cofnięcia kierowcy prawa jazdy na stałe z winy kierowcy lub pozbawienia go prawa wykonywania zawodu kierowcy.

§ 13. 1. W razie zagubienia lub zaginięcia odznaki (znacznka lub nalepki) albo legitymacji kierowca obowiązany jest zgłosić o tym w terminie 7 dni swojemu bezpośredniemu zwierzchnikowi oraz wydziałowi komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) właściwej ze względu na miejsce zamieszkania kierowcy.

2. W razie zagubienia lub zaginięcia odznaki lub legitymacji wydaje się nową odznakę oraz duplikat legitymacji.

27

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 16 grudnia 1963 r.

w sprawie regulaminu nagród przyznawanych kierowcom pojazdów samochodowych wyróżnionym odznaką „Wzorowy Kierowca”.

(Monitor Polski z dnia 23 grudnia 1963 r. Nr 95, poz. 447)

Na podstawie § 6 pkt 2 uchwały nr 313 Rady Ministrów z dnia 24 września 1963 r. w sprawie odznaki „Wzorowy Kierowca” (Monitor Polski Nr 73, poz. 362) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się regulamin nagród przyznawanych kierowcom pojazdów samochodowych wy-

różnionym odznaką „Wzorowy Kierowca”, stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

Załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 16 grudnia 1963 r. (poz. 447).

REGULAMIN NAGRÓD PRZYZNAWANYCH KIEROWCOM POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH WYRÓŻNIONYM ODZNAKĄ „WZOROWY KIEROWCA”

§ 1. Przy wyróżnieniu odznaką „Wzorowy Kierowca” srebrną lub złotą — kierowcom pojazdów samochodowych, objętych ubezpieczeniem następstw nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności cywilnej z ruchu pojazdów samochodowych, mogą być w uzasadnionych przypadkach przyznawane z funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń w ramach przyznanych na ten cel kredytów jednorazowe nagrody w wysokości:

- 1) 1000 zł wyróżnionym odznaką srebrną,
- 2) 2000 zł wyróżnionym odznaką złotą.

§ 2. Nagrody mogą być przyznawane wyróżnionym kierowcom, którzy:

1) okres pracy w zawodzie kierowcy, od którego uzależnione jest uzyskanie odznaki, przepracowali nieprzerwanie w jednym zakładzie pracy,

2) biorą czynny udział w szkoleniu mniej wykwalifikowanych kierowców (praktykantów).

§ 3. 1. Nagrody przyznaje Minister Komunikacji na wniosek przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), właściwej ze względu na miejsce pracy kierowcy.

2. Wnioski o przyznanie nagród (ust. 1) opiniuje zespół, powołany zgodnie z przepisami § 9 regulaminu odznaki „Wzorowy Kierowca”, stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 4 grudnia 1963 r. (Monitor Polski Nr 95, poz. 446), z tym że w skład zespołu wchodzi również, jako członek, przedstawiciel Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 4. Przy wręczaniu nagród wyróżnionym kierowcom należy zaznaczyć, że nagrody te zostały przyznane z funduszu prewencyjnego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

28

WYJAŚNIENIE Nr 4 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 16 października 1963 r.

w sprawie organizowanych przez zakłady pracy kursów szkoleniowych poza godzinami pracy i związanego z tym wynagrodzenia pracowników.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 listopada 1963 Nr 4, poz. 14)

W związku z zapytaniami, czy pracownikowi biorącemu udział w kursach szkoleniowych (w szczególności w kursach szkoleniowych w zakresie bhp) organizowanych poza godzinami pracy, przysługuje z tego tytułu wynagrodzenie — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) — wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z pismem okólnym Nr 93 Prezesa Rady Ministrów z dnia 2 października 1962 r. w sprawie organizowania kursów poza godzinami

mi pracy — wszelkie kursy organizowane przez urzędy, instytucje państwowe oraz inne zakłady pracy — powinny odbywać się poza godzinami pracy.

Udział w kursach — o których mowa wyżej — nie jest świadczeniem pracy wynikającym z umowy o pracę, a zatem nie podlega wliczeniu do czasu pracy.

W związku z tym pracownikowi uczęszczającemu na takie kursy (w szczególności na kursy z zakresu bhp) — nie przysługuje z tego tytułu jakiegokolwiek wynagrodzenie, chyba, że przepisy szczególne (dotyczące np. Terenowej Obrony Przeciwlotniczej, uzbrojonej straży przemysłowej, straży pożarnej) — stanowią inaczej.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Wronia 23.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne, roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilecza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-100024.

Exemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wilejskiej 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Wronia 23.

Drukarnia nr 1 Wydawnictwa Związkowego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII, 50 g. Objętość ark. wyd. 2,7; ark. druk. 2. Zam. 171/250/64, Nakł. 19 100. Z-17.